

Nyt i vort Forslag end det, at vi have foreslaaet en bestemt Formular for Eden, istedeffor at der i den Lov, hvormed der er nærmest Anledning til at anstille en Sammenligning, ikke er foreslaaet nogen saadan, hvilket dog naturligtvis ikke udelukker, at maaskee netop den selvsamme Formular bruges; i alt Fald er der Intet til Hinder for, at enten denne eller en endnu høitideligere Formular kan anvendes. — Sluttelig har det ærede Mindretal ikke kunnet være enig i den Beregning, vi have opstillet over de Udgifter, der sandsynligtvis ville flyde af at bemyndige Regjeringen til at lønne Regjeringscommissairer og Districtscommissairer paa den af os foreslaaede rundelige Maade. Med Hensyn til den Beregning, det ærede Mindretal har opstillet, og hvorefter han kommer til det Resultat, at den Udgift, som efter vort Forslag vilde finde Sted, skulde kunne beløbe sig til 120,000 Rd. aarligt, medens vi kun have regnet 7—8 pCt., altsaa, naar man regner Indtægten af Skatten til 1 Million, 70—80,000 Rd., maa jeg imidlertid gjøre opmærksom paa, at det vel maa erindres, at det ærede Mindretal ikke siger: Denne Udgift vil finde Sted; det ærede Mindretal oplyser kun, at den kan finde Sted, nemlig, naar man tænker sig, at Finanzministeren ansætter det allerhyerste Tal saavel af Regjeringscommissairer som af Districtscommissairer, der kan ansættes, og at der fremdeles fra Finanzministerens Side gives disse forskellige Slags Commissairer det allerhøieste Beløb, Loven bemyndiger Ministeren til at give, men endda kommer dette Beløb kun ud ved, at man regner temmelig høit til Udgifter til Medhjælp, Befordringsomkostninger o. s. v. Jeg troer dog ikke, at denne Beregningsmaade er rigtig, naar man skal danne sig en virkelig Bdee om den Udgift, Loven kan føre til; thi det ligger i Sagens Natur, at, fordi man giver Finanzministeren en Bemyndigelse til at kunne ubbetale enhver af de 43 Regjeringscommissairer, der ville blive, indtil 800 Rd., og enhver af de Districtscommissairer, der ville blive, indtil 300 Rd., følger deraf naturligtvis ikke, at Ministeren i alle Tilfælde vil gjøre Brug af denne hyerste Grændse. Den Bemyttelse, han gjør af de Penge, der ere stillede til hans

Disposition med Betingelsen: „indtil“, vil naturligtvis være undergiben den almindelige Ministeransvarlighed, den almindelige senere Kritik i Rigsdagen gennem Statsrevisionens Oplysninger o. s. v., forsaavidt det overhovedet skulde være fornødent, men der forekommer mig ikke at være nogen Anledning til at antage, at nogen Minister skulde gaae videre i saa Henseende end nødvendigt. Naar vi have foreslaaet saa rundelige Beløb, er det ikke, fordi vi troe, at de i alle, maaskee ikke engang i de fleste Tilfælde, ville blive nødvendige, men det er for at kunne sætte Finanzministeren istand til i enkelte Tilfælde, hvor særegne Omstændigheder maatte tale derfor, at tilstaae ogsaa det høieste Beløb. Fleertallet er ved sin Beregning gaaet ud fra, at der vilde blive omtrent 43 Regjeringscommissairer, og regne vi, at enhver af dem virkelig vil faae det høieste Beløb, nemlig 800 Rd., vil dette udgjøre tilsammen 34,400 Rd. Hvad Districtscommissairerne angaaer, er det ganske rigtig, at man maa gaae ud fra, at Landcommunnernes Antal udgjør noget over 1,000, men der er desuden en anden Maalestof, som kommer i Betragtning, og som man vil have Leilighed til at vælge; det er den, at man, istedeffor at lade disse Districtscommissairer udvælge efter Landcommunnernes Antal, udnævner dem for Jurisdictionerne, hvis Antal efter Statscalenderen omtrent er 110. Jeg troer imidlertid, det vil findes, at det ikke er rimeligt, at der skulde vælges en Districtscommissair for hver Jurisdiction især, thi der er mange Jurisdictioner, som ere meget smaa, fordi de ere forenede med Rettsbetjentsembeder i Kjøbstæderne, og der vil man da finde Anledning til hellere at gaae efter den anden Regel, nemlig at udnævne Districtscommissairerne efter Landcommunnernes Antal, mindst for 5 Communer. Jeg troer derfor, man vil komme Sandheden nærmere ved at forudsætte, at der vil blive omtrent 100 Districtscommissairer, og disse ville, naar man tænker sig den høieste Sum, nemlig 300 Rd., anvendt paa dem, medføre en Udgift af 30,000 Rd., istedeffor at Mindretallet har beregnet det dobbelte Beløb, nemlig 60,000 Rd. Dette viser allerede strax, at man selv ved Maximumsbe-